

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 467-1924)

Originalt emne

Laan

Laan/Laan, Garanterede af Kommunen

Museer

Museer/Den gamle By

Indholdsfortegnelse

- 1) [Byrådsmødet den 6. november 1924](#)
- 2) [Byrådsmødet den 27. november 1924](#)
- 3) [Byrådsmødet den 4. december 1924](#)

Uddrag fra byrådsmødet den 6. november 1924 - side 5

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 467-1924)

Andragende fra Bestyrelsen for Den gamle By om Kommunens Garanti for et Laan paa 50000 Kr.

H. P. Christensen forelagde Indstillingen. Hvis de Klingenbergske Huse skulde opføres, var det nødvendigt at gøre det, mens man havde de to Haandværksmestre, som havde nedrevet dem. Bestyrelsen mente at kunne regne med et aarligt Tilskud af Kommunen paa 10000 Kr., og det var da Meningen, at dette Beløb skulde bruges til at dække det foreslaaede Laan igennem 5 Aar. Samtidig var Murermester Bak gaaet ind paa at frafalde sit Mestersalær ved Arbejdet og lade dette Beløb gaa til Betaling af Renterne, hvorimod

Tømrermester Withen for Øjeblikket ikke var i Stand til at give noget Tilskud hertil. Taleren vilde med disse Oplysninger anbefale Byraadet at tiltræde Garantien.

Kjeld Sørensen var blevet noget forbavset over denne Skrivelse fra Den gamle By, for der forelaa for ca. 1 Maaned siden en Indstilling derfra om Opførelse af disse Bygninger, og af denne fremgik, at den økonomiske Side af Sagen var i Orden. Det saa nærmest ud til, at Bestyrelsen havde ført Byraadet bag Lyset; men det var forøvrigt ikke første Gang, det var sket. Nu var alt lagt saaledes til Rette, at man næppe kunde standse Arbejdet; men Taleren vilde henstille, at et Byraadsudvalg tager en Forhandling med Bestyrelsen for at faa en Plan over, hvorledes der skal administreres i de kommende 5 Aar for at faa Pengene til at slaas til, og samtidig maatte man gøre Bestyrelsen opmærksom paa, at naar den paabegyndte et Arbejde, burde den paa Forhaand vide lidt om, hvorledes Pengene kunde skaffes; den her brugte Fremgangsmaade var urigtig.

K. Mousten bemærkede, at Bestyrelsen jo havde Løfte om 10000 Kr. aarlig i 5 Aar, saa Byraadet maatte vel gaa med til Garantien. Men Taleren vilde henstille at lade Forskønnelsesudvalget se paa Sagen, før Byraadet giver sin endelige Tilslutning.

Andr. Christensen antog ikke, det gavnede noget at lade Sagen gaa til Forskønnelsesudvalget. Dette Udvalg havde haft Sagen til Erklæring angaaende Opførelsen af Bygningerne, hvilket var naturligt, men den økonomiske Side af Sagen var jo Udvalget ganske uvedkommende. Der var her ikke Tale om at kræve større Tilskud af Kommunen, men blot at faa det 5-aarige Tilskud til Raadighed paa en Gang ved et Laan paa 50000 Kr., saaledes at Kommunens Tilskud i de 5 Aar anvendes til Afdrag paa Laanet. Naar der saa fra anden Side var givet Tilsagn om Betaling af Renterne, vilde det ikke mærkes synderligt paa det aarlige Budget, og der var ingen Grund for Byraadet til at være ængstelig derover. Selvfølgelig kunde Bygningerne opføres baade bedst og billigst, naar det blev gjort paa een Gang, mens man havde de Folk, som havde forestaaet Nedrivningen, til at gøre Arbejdet.

J. Perregaard bekræftede, at det af Bestyrelsens forrige Indstilling fremgik, at Pengene var sikrede, men i Mellemtiden var der sket det, at de Mestre, som skulde kautionere i Privatbanken, havde haft et stort Tab, og derfor ønskede Banken nu Byraadets Kaution. Det var rart at faa Sikkerhed for, at Kommunen ikke kom til at betale Renterne af Laanet, og Taleren vilde anbefale at lade Forskønnelsesudvalget se paa Sagen først.

H. P. Christensen erindrede om, at hele Byraadet i sin Tid gik med til at tillade, at

Bygningerne fra Aalborg maatte opmagasineres i Haven, og naar en saadan Indrømmelse først var givet, kunde man næppe senere nægte Opførelsen. Om Banken forlangte Byraadets Kaution, fordi den ikke ansaa disse Mestre for gode nok, vidste Taleren ikke; men naar der ellers var Enighed i Byraadet om at yde 10000 Kr. i Tilskud i 5 Aar, gjorde det jo ingen Forandring, at disse Penge blev anvendt til Dækning af Gælden. Der var vist ogsaa tilstrækkelig Sikkerhed for, at Renten blev betalt paa den af Taleren nævnte Maade. Man maatte ogsaa regne med, at Foretagendet vakte stor Interesse udenfor Aarhus; flere Velyndere havde udtalt deres Sympati for Sagen og stillet Tilskud i Udsigt, bl. a. Direktør Jacobsen fra Carlsberg. ligesom ogsaa Statstilskudet var blevet noget forhøjet. Taleren havde ikke noget imod, at Forskønnelsesudvalget kom til Stede ved et Møde og fik Sagen forelagt, saa kunde Forhandlingerne i Dag betragtes som en 1. Behandling.

Kjeld Sørensen var indforstaaet med, at man vanskeligt kunde nægte Andragendet, som Situationen havde udviklet sig, men alligevel var Byraadet ligesom tidligere ført bag Lyset. Da Spørgsmaalet om Bygningernes Opførelse var til Forskønnelsesudvalgets Erklæring, var det under den Forudsætning, at Pengene var til Stede, og det berørtes derfor ikke i Udvalgets Indstilling, kun den direkte Udgift, som Udvalget fik derved. Hvis de 10000 Kr. aarlig skulde betales til Privatbanken, kunde Bestyrelsen umulig klare sig, og Resultatet vilde da blive et nyt Andragende til Byraadet om Tilskud. Det skulde siges her, at Bestyrelsen omgikkens letsindigt med Pengene, og det vilde støtte Byraadets Medlemmer i Bestyrelsen at paatale dette.

Marius Geertsen fandt det mest praktisk at faa de Klingenberske Bygninger rejst paa een Gang. Byraadet kunde selvfølgelig standse den videre Udvikling, naar de 50000 Kr. var betalt, men naar der var givet Tilsagn om 10000 Kr. aarlig i 5 Aar, var der jo ikke noget særligt at være bange for. Naar Bygningerne blev opført, kunde det meste af de opmagasinerede Ting rummes deri, og det vilde saa blive en endnu større Attraktion end hidtil og derved ogsaa give større Indtægt. Skulde der senere komme Andragende om Tilskud, var Byraadet jo Herre over, om man vilde bevilge noget eller ikke.

P. Petersen bemærkede, at det, som her var sket, var det almindelige, at de kloge narrer de mindre kloge, og det vilde sikkert ogsaa vedblive i Fremtiden.

Andr. Christensen protesterede imod den Beskyldning, at Bestyrelsen omgikkens letsindigt med Pengene; det eneste, der skete her, var, at man brugte det 5-aarige Tilskud paa een Gang, og saa afdragede det i Banken med 10000 Kr. aarlig. Hvis Byraadet ikke troede, at

dets Repræsentanter i Bestyrelsen kunde se paa et Budget, maatte man hellere sætte andre derind. Selvfølgelig kunde Byraadet, hvis man mente, at Forudsætningerne var bristede, nægte Opførelsen af Bygningerne, det var den eneste naturlige Konsekvens, for at sende Sagen til Forskønnelsesudvalget var der ingen Anledning til. Som det fremgik af Budgettet, blev der Penge tilovers hvert Aar, naar de 10000 Kr. var betalt; sidste Aar havde der været 40000 besøgende i Haven, og dette Tal vilde antagelig stige.

Vald. Pedersen vilde sige, som i sin Tid Pastor Laursen sagde i Byraadet: Det er en køn Kop Te, der er lavet; den er ikke nem at drikke! Byraadet vedtog i sin Tid, at man ikke vilde have noget med de Klingenbergsske Bygninger at gøre, saa gav man alligevel senere Tilladelse til deres Opstilling, da der var Garanti for, at Pengene var skaffet til Veje, og nu var der ikke Spor af Garanti alligevel. Man skyldte dog hinanden at lægge Kortene paa Bordet. Byraadet skulde have fastholdt sin Nægtelse af at have noget med Sagen at gøre; det havde været en Lærestreg til de Herrer; nu kunde de bagefter more sig over, at Byraadet kom med deri. Anlægget derude henhørte under Forskønnelsesudvalget, og derfor var det naturligt at henvise Sagen til dette. Men man burde heraf lære for Fremtiden at være lidt forsigtig med Kommunens Midler.

Kjeld Sørensen havde ikke troet, at Overretssagføreren vilde tage Ansvaret for det opstillede Budget, for det var givet, at det ikke kunde holde, naar de 10000 Kr. skulde betales til Banken, og saa vilde Byraadet blot faa et nyt Andragende om Tilskud. Dertil kom, at Byraadet skulde kautionere og altsaa kunde risikere at komme til at betale Beløbet lige saa vel som Renterne. Det var en Uriaspost for Byraadsmedlemmer at være i den Bestyrelse, og derfor burde de ikke modsætte sig Byraadets Støtte. Hvis Bestyrelsen havde saa meget imod at henvise Sagen til Forskønnelsesudvalget, havde Taleren ikke noget imod, at det f. Eks. blev Budgetudvalget.

H. P. Christensen var ikke blevet narret, som Konsul Petersen vilde give det Udseende af, for Taleren havde aldrig været Modstander af Den gamle By, men blot ment, at Udviklingen skulde gaa lidt langsommere. Konsul Petersen tog ikke i Byraadet Afstand, da det blev vedtaget at rejse de Klingenbergsske Huse, saa han fandt sig altsaa stiltiende i at blive narret.

Formanden havde givet Bestyrelsen en Afskrift af Byraadets Protokol, hvoraf fremgik, at det var vedtaget at give et Tilskud paa 10000 Kr.

i 5 Aar; Meddelelsen var altsaa ikke kommen fra nogen Funktionær paa Byraadskontoret,

som det fra en bestemt Side var antydet.

Andr. Christensen kunde ikke garantere, at der ikke senere fremkom Andragende om Tilskud, men det blev jo Byraadets Sag, om man vilde bevilge et saadant eller ikke.

Kjeld Sørensen mente, man kunde lige saa godt gøre sig fortrolig med, at de 50000 Kr. blev et ekstra Bidrag fra Kommunen.

P. Petersen fastholdt, at Hr. H. P. Christensen fra først af var enig med Taleren i, at man ikke vilde have noget med denne Sag at gøre, men derimod holde sig til Aarhus Bys egne gamle Bygninger. Naar det nu var kommen dertil, at Hr. H. P. Christensen anbefalede Sagen, maatte han i nogen Grad være bleven narret. Taleren havde altid været Modstander af Planen og var ikke bleven skuffet over Gangen deri.

H. P. Christensen vilde saa trøste sig med at have en Lidelsesfælle i Konsul Petersen.

Sagen overgik til 2. Behandling, saaledes at Bestyrelsen for Den gamle By forhandler med Forskønnelsesudvalget om Sagen.

Uddrag fra byrådsmødet den 27. november 1924 - side 10

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 467-1924)

Andragende fra Den gamle By om Kommunens Garanti for et Laan paa 50000 Kr. - 2. Behandling.

Fra Forskønnelsesudvalget forelaa følgende Indstilling :

"Udvalget har under 14. ds. ført en Forhandling med Bestyrelsen for Den gamle By, uden at man dog ved den Lejlighed fik noget nærmere Kendskab til Institutionens finansielle Forhold.

Man kan dog foreslaa det ærede Byraad, at man garanterer Bestyrelsen et ekstraordinært Tilskud paa 10000 Kr. pr. Aar i 5 Aar fra Finansaaret 1925-26 at regne til Opførelse af de Klingenbergsske Bygninger i Haven ved Vesterbro.

Skulde Institutionen ønske paa Grundlag af dette aarlige Tilskud at tilvejebringe det samlede Beløb - Kr. 50000 - straks, maa den selv arrangere sig med Hensyn til Renternes

Betaling."

Formanden erindrede om, at Sagen paa sidste Møde blev udsat, hvorefter Bestyrelsen skulde forhandle med Forskønnelsesudvalget derom.

Kjeld Sørensen henviste til Forhandlingerne paa sidste Møde. Af den tidligere Skrivelse fra Bestyrelsen for Den gamle By maatte man faa det Indtryk, at Pengene til at rejse Bygningerne for stod til dens Disposition, men i en senere Skrivelse androg man om Byraadets Kaution for et Laan dertil. I den Anledning havde Taleren udtalt, at Bestyrelsen havde ført Byraadet bag Lyset, og at det var rettest at faa fuld Rede paa, hvorledes Institutionen egentlig sad i det. Den første Forhandling havde dog ikke bidraget til at klargøre dette. Det viste sig, at af Pengene var der allerede brugt 16000 Kr.; men ellers syntes Bestyrelsen at mene, at det var noget, som kun vedrørte denne, og at det var højst uvenligt af Byraadet at blande sig deri, medens Udvalget maatte holde paa, at naar Byraadet skulde give Tilskud, burde man ogsaa være klar over Stillingen. Taleren havde imidlertid den Opfattelse, at Budgettet ikke kunde holdes, og at der snart vilde komme nyt Andragende om Tilskud; men Byraadet var ikke tjent med stadig at skulle bevilge Penge, naar man ikke kunde faa at vide, om man havde fast Grund under Fødderne. Denne Bestyrelse burde optræde ligesom et andet Udvalg og sikre sig, at Pengene kunde skaffes til Veje, før den paabegyndte sine Arbejder. Taleren kunde gaa med til, at Byraadet sikrer Den gamle By de 10000 Kr. aarlig til Afdrag paa Laanet, men den maatte selv staa inde for Renterne.

Andr. Christensen havde ikke tænkt sig, at der skulde være yderligere Diskussions om Sagen, men havde ment, at Hr. Kjeld Sørensen vilde lade det passere i dybeste Stilhed. Der forelaa en Indstilling fra den gamle Bys Bestyrelse, som var tiltraadt af samtlige Medlemmer, ogsaa Byraadets Repræsentanter, hvori man androg om Byraadets Kaution for det paatænkte Laan paa 50000 Kr., og der forelaa en skriftlig Erklæring fra Muremester Bak om et Tilskud paa 6000 Kr. til Betaling af Renterne; Risikoen for Kommunen var derfor saa minimal, at alle burde kunne tiltræde Forslaget. Hvis Hr. Kjeld Sørensen ikke havde faaet alle de Oplysninger, han ønskede, skyldtes det muligvis, at han noget umotiveret afbrød Forhandlingerne og gik sin Vej, inden Mødet var forbi. Naar der stod i den nævnte Skrivelse, at Midlerne til Bygningens Opførelse var sikrede, var der ment Tilskudet fra Byraadet, og det fremgik ogsaa godt nok af Skrivelsen, naar man læste den i Sammenhæng. Taleren maatte derfor fastholde Bestyrelsens Indstilling.

Kjeld Sørensen mente, at det vist kun var Jurister, som kunde faa en saadan Mening ud af den omtalte Skrivelse. Naar Taleren havde forladt Mødet, var det begrundet paa den Tone, som herskede der; det var ganske den samme, som Overretssagføreren brugte i Byraadet. Hvis der ikke var nogen Risiko for Byen, kunde man lige saa godt vedtage Forskønnelsesudvalgets Forslag, for det sikrede jo den gamle By de 50000 Kr.

Vald. Pedersen syntes, at hele denne Sag saa ejendommelig ud. Fra den anden Side raabtes der stadig paa Regnskab, hvis f. Eks. Hjælpekassen skulde have 10000 Kr., men her foreslog man uden videre at bevilge 50000 Kr. uden noget som helst Regnskab. Spørgsmaalet om disse Bygninger fra Aalborg var Byraadet ganske uvedkommende, men selvfølgelig var Byraadet alligevel kommen med deri; det var i det hele en smuk Gave, de to kendte Borgere havde skænket Aarhus By. Taleren vilde protestere imod, at Byraadet har bevilget 50000 Kr. til Den gamle By i de kommende 5 Aar; der kunde maaske af de tidligere Forhandlinger drages en saadan Slutning, men der forelaa ikke nogen Vedtagelse af Byraadet. Naar Banken forlangte Byens Kaution, var det selvfølgelig, fordi den ogsaa vilde have Kaution for Renterne, og det kunde tyde paa, at den ikke ansaa Muremester Baks Løfte om 6000 Kr. for tilstrækkelig Sikkerhed. Hvis disse Penge virkelig var garanteret, kunde man lige saa godt stemme for Forskønnelsesudvalgets Forslag, for saa var der i Virkeligheden ikke noget at strides om.

Formanden henviste til Forhandlingsprotokollen, hvoraf fremgik, at der paa Mødet den 22. Oktober 1923 vedtoges, at Byraadet var villigt til at opretholde den sædvanlige Bevilling paa 10000 Kroner.

Andr. Christensen bemærkede, at hvis Tonen i det omtalte Møde ikke var særlig venskabelig, var det Hr. Kjeld Sørensens Skyld; for naar han begyndte med at paastaa, at Bestyrelsen havde ført Byraadet bag Lyset, saa var det forstaaeligt, at Folk, som i denne Sag gjorde et stort uegennyttigt Arbejde, reagerede derimod. At Medlemmer af en Bestyrelse eller et Udvalg personlig skulde kautionere, vilde Taleren af principielle Grunde modsætte sig, for saa var man uden for Rimelighedens Grænser.

H. P. Christensen var ikke efter eget Ønske blevet Medlem af denne Bestyrelse, og det havde ikke altid været lige behageligt, men Taleren havde saavidt muligt bestræbt sig for at faa det til at glide. Her drejede det sig dog næppe om andet end at faa en allerede vedtaget Bevilling til Disposition noget hurtigere af praktiske Grunde.

Forskønnelsesudvalget var heller ikke uden Skyld i den foreliggende Situation, idet det var

gaaet med til at indstille, at Bygningerne fra Aalborg skulde opmaganiseres i Haven, og dermed var faktisk det første Skridt gjort til Bygningernes Opførelse derude. Det var beklageligt for den udmærkede Institution, at der stadig skulde være saadanne Rivninger, og det kunde næppe undgaa at skade udadtil. Taleren fandt det mere korrekt, at Forskønnelsesudvalget, naar det ikke kunde faa de ønskede Oplysninger, saa helt havde afvist Sagen, for naar Udvalget kunde gaa med til at garantere de 50000 Kr., var Resten for lidt at strides om. Imidlertid havde Talerens Gruppe ønsket, at der skulde stemmes for Forskønnelsesudvalgets Forslag, og af den Grund alene vilde Taleren gøre det.

Kjeld Sørensen benægtede, at Forskønnelsesudvalget var Skyld i, at Bygningerne blev opmagasineret i Haven; der kom Andragende fra Bestyrelsen til Byraadet derom, efter at Bygningerne var kommen til Aarhus, og saa kunde man jo ikke godt nægte det. Her var Forholdet det samme, at Arbejdet var i fuld Gang, før man henvendte sig til Byraadet. Forøvrigt var det Ingeniør Mørup, som havde lavet det foreliggende Forslag fra Udvalget, og det blev tiltraadt af Dr. Brammer og Taleren, men meget unaadigt optaget af Bestyrelsen.

M. Brammer havde ikke udtalt noget Ønske om, at Sagen skulde henvises til Forskønnelsesudvalget til Forhandling med Bestyrelsen; men naar Byraadet havde besluttet det, ansaa Taleren det for sin Pligt at deltage i Forhandlingen. Naar Bygningerne var kommen herved, var det ogsaa ønskeligt at faa dem opført, og sikkert ogsaa mest praktisk at faa det gjort snarest; men paa den anden Side var der vist noget uholdbart i den økonomiske Basis. Taleren havde forstaaet Sagen saaledes, at naar Privatbanken ønskede Byraadets Kaution, var Grunden den, at Banken ikke havde opfattet Byraadets Tilsagn om et Tilskud paa 10000 Kr. aarligt som tilstrækkeligt bindende; men hvis Hr. Mørups Forslag vedtoges, var den Side af Sagen i Orden, og saa burde Banken kunne nøjes hermed, særlig naar det var Byens Bank, der var Tale om. Hr. Mørups Forslag var derfor en praktisk Maade at slutte Sagen paa. Taleren maatte dog give Hr. Kjeld Sørensen Ret i, at den nævnte Skrivelse kunde misforstaas, og det var ogsaa rigtigt, at Toner ved den omtalte Forhandling ikke var tiltalende, og at Bestyrelsen optraadte paa en noget udfordrende Maade overfor Udvalget.

Formanden syntes ikke, Skrivelsen kunde misforstaas, og Taleren havde opfattet den paa samme Maade som Overretssagføreren. Taleren havde ogsaa en kort Tid siddet i Borgmestergaardens Bestyrelse, men dog længe nok til at erfare, at Forskønnelsesudvalget var et meget vanskeligt Udvalg at forhandle med. Taleren havde

ved Sagens 1. Behandling stemt for Bestyrelsens Forslag, men siden var der sket det, at Talerens Gruppe havde vedtaget at stemme imod det, og Taleren blev saa nødt til at følge Gruppen, skønt det var sørgeligt, at man ved et rent økonomisk Spørgsmaal skulde bindes paa den Maade. Hvad vilde Udvalget gøre, hvis Arbejdet nu blev standset, og det hele skulde ligge saaledes i flere Aar? Taleren havde været ude for at se paa Forholdene, men var bleven vist ud af Opsynet!

J. Chr. Møller beklagede, at en saadan Sag skulde afgøres efter Partistandpunkt, og i Virkeligheden var der næsten intet at strides om, idet alle Parter var enige om at bevilge de 50000 Kr., fordelt paa 5 Aar. Om man vedtog en saadan Bevilling eller garanterede for Pengene var faktisk ligegyldigt; det eneste, der blev Tale om, var Renterne. Muremester Bak havde givet Tilsagn om at betale 6000 Kr. hertil, og de maatte vel kaldes sikre, naar de skulde tilbageholdes af hans Arbejdsfortjeneste, saa Risikoen kunde højst blive 1-200 Kr. til Renter. Det var i Virkeligheden alt for lidt at strides om, og der maatte kunne tilvejebringes Enighed om Sagen.

H. P. Christensen bemærkede, at man ikke i Almindelighed betragtede saadanne Sager som Partisager, hvor man ikke skulde kunne stemme efter sin Overbevisning ; men efter Sagens Natur vilde Taleren helst tage dette Standpunkt her.

J. Perregaard syntes, at Banken maatte i kunne nøjes med Byraadets Vedtagelse af at bevilge "10000 Kr. til Den gamle By gennem 5 Aar.

M. Brammer vilde i Anledning af Borgmesterens Udtalelse om Vanskeligheden ved at samarbejde med Forskønnelsesudvalget meddele, at Taleren aldrig som Medlem af Udvalget havde deltaget i noget Møde sammen med Borgmesteren.

Kjeld Sørensen erklærede, at hvis Udvalgets Forslag blev forkastet, ønskede Taleren ikke mere at forhandle med Bestyrelsen for Den gamle By, for det var ganske umuligt.

Andr. Christensen havde ikke haft samme Opfattelse af Forskønnelsesudvalget som Borgmesteren, men det kunde maaske komme, hvis der skulde forhandles yderligere. Der var ikke noget at sige til, at Banken forlangte bankmæssig Kaution; det gjorde den jo i alle Tilfælde.

Kjeld Sørensen forstod heraf, at Banken saa paa det ligesom Taleren, nemlig at den ikke vilde tage de private Kautionister gyldige.

H. P. Salling fremhævede den Betydning for Aarhus, som Den gamle By utvivlsomt havde,

og det var derfor beklageligt, at en saadan Sag kunde komme frem. Maaske var det bedst, om Den gamle Bys Bestyrelse fik overladt en bestemt Del af Haven, som den kunde have Eneraadighed over, saa var man fri for alle disse Forhandlinger. Men naar der faktisk var saa lidt mellem Parterne, vilde Taleren foreslaa at udsætte Sagen og se at komme til Enighed.

Formanden vilde fraraade at udskille en Del af Haven under et andet Udvalg; et bestemt Udvalg maatte have Ansvaret for det hele.

J. Chr. Møller sluttede sig til Hr. Sallings Forslag om at udsætte Sagen, for det var for lidt at strides om. Maaske Bestyrelsen kunde finde Udvej for at skaffe en vis Sikkehed for det Rentebeløb, der var Tale om, saa maatte der da paa dette Grundlag kunne skaffes Enighed.

Kjeld Sørensen havde selvfølgelig intet imod, at Fabrikant Møller gør sin Indflydelse gældende overfor Banken, saa at den nøjes med Byraadets Kaution for Hovedsummen.

Formanden mente, at hvis der paa Byraadets Vegne skulde forhandles med Banken, maatte Formanden vel være nærmest til det. Taleren vilde saa foreslaa at tage begge Forslag tilbage og meddele Den gamle Bys Bestyrelse, at der var Sandsynlighed for, at Forskønnelsesudvalgets Forslag vilde blive vedtaget i Byraadet, hvis Bestyrelsen ikke ved Forhandling med Udvalget kunde komme til en Overenskomst.

Sagen udsattes.

Uddrag fra byrådsmødet den 4. december 1924 - side 1

[Til første side](#)

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 467-1924)

Sagen angaaende Kommunens Garanti for et Laan paa 50000 Kr. til "Den gamle By".

Fra Kasseudvalget forelaa følgende Indstilling: "Udvalget indstiller, at Byraadet erklærer sig villigt til overfor Aarhus Privatbank at kautionere for Tilbagebetalingen af et Laan, stort 50000 Kr., som Bestyrelsen for Den gamle By i Botanisk Have optager i Banken, og som skal bruges til den Klingenbergske Gaards Opførelse i Haven. - Laanet tilbagebetales af Byraadet med 10000 Kr. aarlig, første Afdrag falder i April 1925, de følgende i hver derpaa

følgende April Maaned, indtil Beløbet er fuldt indbetalt. Forrentningen af Laanet er Kommunen uvedkommende."

Formanden meddelte, at Banken havde erklæret sig tilfreds med denne Form, naar den faar en Erklæring fra Murermeister Bak angaaende Betaling af Renten.

Indstillingen vedtoges.

